

9/א

כפי שאומרים בקול ישראל/גלי צה"ל: - שבו עטו ב
או, באחת השפות שבהן משדרים היום: א ג ו ט ה ו ו ר
היות ו"דברי הכפר" היה בלתי מעודכן לחלוטין, כשהופיע בתאיכם ביום שישי בצוהורים,
החלטנו להוציא דף קשר.

בתום שלושה לילות ובוקר בעולם של מדע בדיוני, יש לציין בסיפוק -
אחרי כמה חריקות כמעט הכרחיות במצב בלתי-ידוע, מתפקדת קהילת כפר הנשיא בשקט
ובבגרות - מגדול ועד קטן.

אחרי שנגמרו הבדיחות של "גמר אטימה טובה" והעיון המעודד בספר ירמיהו נ"א, יללה
הסירנה ורעש/יללני הנב"כ. את האמת? לא ציפיתי שבגיל הפנסיה אָרש להסביר לנכדים,
בידיים רועדות ובנשימה מואצת, איך חובשים (לובשים? עובדים?) מסכת גז. זה פשוט לא
הולך. (ראה קטע של ציונה בדף זה).

אבי מניחה שהתרחישים היו די דומים אצל רוב המשפחות - ובלית ברירה נמשיך לשחק
אותה בקור רוח, לפי הנסיבות.

איך הפכו היוצרות? מי שיש לו שארי-בשר במרכז הארץ, ומספרם גדל מאוד בשנים האחרו-
נות, מריץ טלפונים ומזמין אותם אל העורף הבטוח יחסית, בתקווה שקיבוץ קטן בצפון לא
נמצא בין יעדיו המרכזיים של הנבל מבבל.

גם האולפן עומד יפה במצב. אף אחד מאלה שנותרו לא עזב בגלל האירועים, למרות הפצרות
מצד המשפחות הדואגות בחו"ל. חלקם היוו גם תוספת רצויה ב"חדר האטום" במשפחות
שבהן ראש המשפחה לא היה בבית מסיבה זו או אחרת.

והרוסים שלנו? קשה לדובב אותם עדיין בעברית, אבל רובם נראים רגועים, ומוכנים לתרום.
והתקשורת הממלכתית על הגובה - אולי במובנים מסויימים מעודכנת מדי. אחרי שראו בארה"ב
את הראיון שנקטע בסירנה ובחבישת מסכות נב"כ, הוצפנו בקריאות טלפון נרגשות מכל
יהדות התפוצות. שלא לדבר על רשתות חוץ שהפיצו ידיעות שוא על הפצצת צפת ומחיקת ת.א.

כפי שכתב דודו אתמול - לראשונה אנחנו עוברים תקופת מלחמה כל אחד בביתו - (גם זה עלול
להשתנות עד שתקראו מילים אלה). כך או כך, אם ימשך מצב החרום, ננסה להוציא דף
יומי, ואנחנו מזמינים את כל הציבור (ללא הבדלי מין או גיל) להעלות על הנייר מה
שעובר בראשו: רגעי הומור, התלבטויות, הרהורים, ולהכניס לתא 103.

נסיים בתקווה שביום שישי הבא כבר תקראו גליון רגיל של "דברי" בכורסאותיכם בבית
הלא אטום.
היוזמים - אריק ואנגה

בינינו לבין האזעקות -

- אי אפשר לתת לפושע הצירקי להכתיב לנו איך לחיות. אם אנחנו שוב במצב מלחמה, אזי
צריכים להתארגן כדי שנמשיך לעשות את מה שדרוש לקיומנו - לאכול, לעבוד ולנצל את
שעות הפנאי עד כמה שיזדמנו.

- אבל טילים נוחתים במקומות שונים. מה אתה רוצה - שאנשים יסכנו את חליהם?!

- בסוף מלחמת העולם השניה הגיעו טילי V-2 (רקטות נושאות כמות די גדולה של חומר
בפץ) בלונדון בקצב יומי די גדול, וגרמו לנזק ולהרס ולאבידות בחיילי האדם. לא היתה
התרעה מוקדמת, והאזרח הפשוט המשיך לקיים אורח חיים רגיל, למרות החששות בלב.

- שכחת את סכנת התקפת הגזים שסדאם חוסיין מבטיח לנו!

- אפילו! חייבים ללכת לעבוד עם ערכות האב"כ. להפריע לנו ולהוציא אותנו משיווי
המשקל - זה מה שהוא רוצה.

זוטות אזעקה - כל בני המשפחה היו בבית לארוחת ליל השבת. לא הרבה זמן אחרי שגמר-
נו לאכול, היתה אזעקה וכולנו נכנסנו לחדר האטום. לבשנו מסיכות
והמתנו עד להרגעה. כשעמדנו לצאת שאל בעל הכלב הטוב והיפה של המשפחה: "איפה סערי?!"
כשיצאנו, מצאנו אותו בסלון מנמנם על השטיח. מחשבה: אם סערי היה נכנס לחדר האטום,
המסיכות לא היו עוזרות. הוא נורא מסריח בימים אלה.

המשך -

- זאת הפעם הראשונה מאז מלחמת העצמאות שחושבי הערים בארץ נמצאים באיום של ממש, אבל טילי קטיושה נפלו, ובוודאי עוד יפלו על קרית שמונה, נהרלה וקיבוצי הצפון במשך הרבה שנים. האם תושבי הערים הגדולות היו מודעים לפחדים ולמועקה הנפשית של תושבי הצפון?
- התווספו לנו מילות צופן חדשות: ברדס, ממ"ת אקטיבי, פסיבי, אטרופין. אנו מציעים לבעלי כשרון כמשוררים/מלחינים לכתוב שיר מתאים. למשל: (לפי המנגינה הידועה של "גבירתי הנאוה")
"ברדס ממ"ת בדרום עיר צפת הערב"
- מה דעתך על חברות הקיבוץ שנסעו לקרית שמונה לקנות שימורים?
- מה יש! הסיסמה "שיהיה" תופשת. ואולי בימים טרופים אלה מקובלת האימרה האנגלית הידועה: אני בסדר ינקל...!

כאשר תגיב מדינת ישראל על התקפות הטילים העירקיות, האם זה יעשה אותנו שותפים של סעודיה וסוריה ומצרים, לפחות לתקופת המלחמה?

בשבת זאת נהנו חברים רבים מן המנה העיקרית לארוחת צוהוריים: קו ב ה , שהוא כידוע מאכל עירקי. זה מוכיח שלאקונום שלנו יש חוש הומור מפותח. עמדתו היא: שבוע של סבל עירקי, שתהיה לפחות הנאה עירקית אחת...

שלכם
א ר י ק

//*/*/*/*/*/*/*/*

אני רוצה להעביר לכם קצת ממה שעובר עלי, ובוודאי גם על רבים אחרים בימים טרופים ומטרופים אלה.

זאת מלחמה יוצאת-דופן מכמה בחינות בשבילי. זאת הפעם הראשונה שלא יורדים למקלטים בשעת האזעקה (נקווה גם שלא נגיע לזה!) המלחמה כל כך רחוקה מאיתנו ובכל זאת גם יכולה להגיע למפתן ביתנו. אני כבר עברתי כמה מלחמות בחיי הקצרים יחסית, וזאת הפעם הראשונה שאני עוברת תקופה כזו עם שני ילדים קטנים בבית, וזה בהחלט לא מקל.

לפני יומיים באישון לילה שמעתי צפירה, שהיתה כנראה של שדה-התעופה או של מחניים. בתחילה חשבתי שאני חולמת, ולאט לאט התחלתי לעכל שזה בהחלט לא חלום.

שבי הדליק את הרדיו והודיעו: "כל תושבי המדינה מתבקשים להיכנס לחדר האטום ולחבוש מסיכות אב"כ עקב התקפת טילים על ישראל."

אז התחלתי להרגיש שבאמת העסק רציני. בלי בושה אני אומרת שנכנסתי קצת לפאניקה. לא ידעתי מה לעשות קודם. לגשת להעיר את הילדים - להתקשר לאימי לומר לה לבוא אלינו, לומר לאחותי, לסיים את אטימת הבית, או לחבוש מסיכה. אפשר לומר שלא הייתי לגמרי מאורפסת. נשמתי עמוק, והתחלתי להעיר את הילדים. עם לוטן לא היתה לי בעיה, כי יש לו ברדס אקטיבי, והוא אומר שהוא איש חלל, "פחדתי בגלל בעיית האסטמה שלו. מירית בשום אופן לא הסכימה לחבוש את המסיכה הפאסיבית, ואני מוכרחה לציין שאני לא מאשימה אותה. היא מאוד לא נוחה גם לאדם מבוגר.

כשהיתה צפירה שניה, הייתי כבר יותר רגועה, גם מפני שנחמך שי דובר צה"ל כל כך מרגיע ושל. כשהוא אומר וחוזר ואומר שאם הילדים לא מוכנים לחבוש מסיכה בשום פנים, לא להכריח אותם, יש מספיק הגנה אם נמצאים בחדר אטום ללא מסיכה, אני סומכת עליו.

אתמול בבוקר, כשהיתה צפירה, כבר לא הערתי את הילדים. הם היו בחדר האטום והמשיכו לישון שנת ישרים. אני מאוד מקווה שגם בהמשך נשב לחינם בחדר האטום, ושנעבור גם את המלחמה הזו, שבעצם כל כך רחוקה מאיתנו - ב ש ל ו ס.

ציננה